

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. F. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 132/05 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 132/05 p o r u š i l základné právo Ing. F. L., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 132/05 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. Ing. F. L. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. F. L. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 454,96 € (slovom štyristopäťdesiatštyri eur a deväťdesiatšesť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. S. J., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 330/2010-10 z 8. júla 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. F. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 132/05 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že 5. mája 2005 podal sťažovateľ okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci ochrany osobnosti. Uvedené konanie nie je dosiaľ právoplatne ukončené, pričom počas viac ako piatich rokov od podania návrhu nebolo nariadené žiadne pojednávanie. Ako jedinú aktivitu súdu po viac ako dvojročnej úvodnej nečinnosti vo veci vidí sťažovateľ výlučne v spojení s reakciami okresného súdu na jeho dodatočné podania. Predmetom konania je pritom otázka zásadného charakteru vo vzťahu k neoprávneným a stále pokračujúcim zásahom do základných práv sťažovateľa. Nečinnosťou okresného súdu

podľa názoru sťažovateľa pritom vzniká závažná nemajetková ujma, ktorá má nepriaznivý vplyv na jeho existenciu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Ing. F. L. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22C/132/2005 porušené bolo.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 22C/132/2005 ďalej konať bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd SR priznáva Ing. F. L. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný sťažovateľovi zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi Ing. F. L.. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,31 EUR(...) ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. J.(...)“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3597/2010 z 28. júla 2010 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu doručeným ústavnému súdu 17. augusta 2010.

2.1 Predsedníčka okresného súdu okrem podrobnej chronológie vykonaných úkonov v danej veci poukázala na skutočnosť, že v období od 9. januára 2008 do 31. marca 2008 a v období od 4. septembra 2009 do 18. marca 2010 sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu rozhodovania o odvolaní. Konštatovala, že konanie je poznačené prieťahmi, ktoré však nemajú povahu subjektívneho zavinenia spočívajúce v konaní zákonnej sudkyne, ale sú objektívneho charakteru. Vzhľadom na to predsedníčka okresného súdu navrhla, aby uvedené skutočnosti ústavný súd vzal do úvahy a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v plnej výške. V ďalšom priebehu konania predsedníčka okresného súdu pristúpila k sledovaniu veci a požiadala zákonnú sudkyňu o konanie vo veci tak, aby k ďalším prieťahom v konaní

nedochádzalo. Zároveň oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, ak ústavný súd dospeje k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

2.2 Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu súhlasil s tým, aby ústavný súd nenariadil ústne pojednávanie. Stotožnil sa s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, že v predmetnom konaní došlo k neopodstatneným priet'ahom. Zároveň však vyjadril nesúhlas, aby ústavný súd sťažovateľovi nepriznal primerané zadost'učinenie v plnej výške, keďže sťažovateľ ako osoba neoprávnene dotknutá na svojich základných právach a slobodách nemôže byť sankcionovaný za dôvody vzniku priet'ahov v konaní. Neoprávnený zásah do základných práv sťažovateľa *„bol takej intenzity, že požadovaná výška finančného zadost'učinenia v plnej miere zodpovedá spôsobenej ujme na právach sťažovateľa“*.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 22 C 132/05:

Dňa 5. mája 2005 sťažovateľ okresnému súdu doručil návrh na začatie konania proti odporcom Slovenská republika–Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a JUDr. H. K.–Krajský súd v Bratislave.

Dňa 16. mája 2006 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 26. júna 2006 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti výzve na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 2. apríla 2007 súd uznesením vyzval odporcov na vyjadrenie k podanému návrhu na začatie konania.

Dňa 25. septembra 2007 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie, v ktorom navrhol rozšírenie návrhu na začatie konania.

Dňa 12. októbra 2007 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírenie návrhu na začatie konania.

Dňa 22. októbra 2007 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti výzve na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 30. októbra 2007 súd uznesením vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírenie návrhu na začatie konania.

Dňa 16. novembra 2007 bolo súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu o zaplatení súdneho poplatku.

Dňa 7. januára 2008 súd predložil vec krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 31. marca 2008 krajský súd prípisom vec vrátil bez vydania rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa z dôvodu jej predčasného predloženia. Krajský súd uviedol, že z obsahu spisu nie je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s možnosťou rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v rámci autoremedúry podľa § 210a Občianskeho súdneho poriadku, ako aj skutočnosť, že pred samotným rozhodnutím bude potrebné vysporiadať sa s procesnými návrhmi sťažovateľa–vymedzujúcimi predmet konania, čiastočným späťvzatím žaloby.

Dňa 4. marca 2009 súd predvolal sťažovateľa na informatívny výsluch.

Dňa 2. apríla 2009 okresný súd uskutočnil informatívny výsluch.

Dňa 6. apríla 2009 sťažovateľ doručil súdu podanie–rozšírenie návrhu na začatie konania.

Dňa 29. mája 2009 súd uznesením nepripustil rozšírenie návrhu na začatie konania.

Dňa 24. júna 2009 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti uzneseniu o nepripustení rozšírenia návrhu na začatie konania.

Dňa 10. augusta 2009 súd doručoval odvolanie na vyjadrenie odporcom.

Dňa 4. septembra 2009 okresný súd vec predložil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa.

Dňa 26. februára 2010 krajský súd uznesením č. k. 12 Co 150/2009-53 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 22 C 132/2005-46 z 29. mája 2009 o nepripustení zámeny účastníkov konania na strane odporcu z dôvodu, že „*súd prvého stupňa sa dôsledne neriadil ustanoveniami O. s. p.*“. Krajský súd zároveň zrušil aj uznesenie okresného súdu z 25. septembra 2007 o doplatení súdneho poplatku z dôvodu jeho vecného oslobodenia v zmysle zákona o súdnych poplatkoch.

Dňa 18. marca 2010 krajský súd vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 23. marca 2010 bol vydaný pokyn na doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania.

Dňa 7. mája 2010 okresný súd požiadal o zapožičanie súvisiaceho spisového materiálu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov(...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 100/03).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o ochrane osobnosti môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci spravidla s náročným zisťovaním skutkového stavu. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej alebo právnej náročnosti prerokovávanej veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietala zložitosť napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ neprispel svojím správaním k priet'ahom v konaní, aktívne sa dožadoval pokračovania v konaní, žiadal o nariadenie termínu pojednávania a taktiež podal sťažnosť na priet'ahy v konaní. Čo sa týka opakovaného dopĺňania a upresňovania žalobného návrhu, s ktorým sa musel okresný súd náležite vysporiadať, ústavný súd nekvalifikuje ako skutočnosť, ktorá spôsobila zbytočné priet'ahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľom procesnými predpismi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a konštatuje, že toto konanie trvá bez rozhodnutia vo veci samej viac ako päť rokov.

Treba upozorniť, že napadnuté konanie je stále len v štádiu pred nariadením prvého pojednávania. V tomto štádiu konania je úlohou súdu vo všeobecnosti preskúmať podmienky konania a pripraviť vec tak, aby mohla byť prerokovaná na pojednávaní a spravidla na jedinom pojednávaní aj rozhodnutá (§ 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Je zrejmé, že súd v tomto štádiu vykonáva spravidla jednoduché a časovo nenáročné úkony (doručenie návrhu druhému účastníkovi, šetrenie splnenia podmienok konania a pod.). Len osobitne mimoriadne okolnosti by mohli odôvodniť (ospravedlniť) dlhé trvanie úvodného štádia, no v danom prípade nemožno ospravedlniť jeho, vyše päťročné trvanie.

Okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, resp. nevykazoval znaky plynulého a efektívneho konania, a to najmä v období od 5. mája 2005 do 16. mája 2006 (dvanásť mesiacov), od 26. júna 2006 do 2. apríla 2007 (desať mesiacov) a od 31. marca 2008 do 4. marca 2009 (dvanásť mesiacov). Okrem uvedených období na vrub okresnému súdu treba pripočítať aj obdobie od 9. januára 2008 do 31. marca 2008, keď v tomto období predložil predmetný spis krajskému súdu z dôvodu rozhodnutia

o odvolaní s'ťažovateľa bez vykonania relevantných úkonov, čo bolo tiež dôvodom, prečo krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez meritórneho rozhodnutia. Okresný súd teda počas najmenej troch rokov v takej citlivej veci, akou je ochrana osobnosti, nevykonal žiadne efektívne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom v napadnutom konaní nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani výlučne v dôsledku správania účastníkov, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu.

Obranu predsedníčky okresného súdu, podľa ktorej napadnuté konanie je síce poznačené priet'ahmi, tieto „*však nemajú povahu subjektívneho zavinenia spočívajúce v konaní zákonnej sudkyne, ale sú objektívneho charakteru*“, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti s'ťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním napr. na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančného zadosťučinenie v sume 10 000 €, pretože v dôsledku nečinnosti súdu nie je mu umožnené dosiahnuť účinnú nápravu zásahu do jeho základných práv.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na povahu (predmet) napadnutého konania, považuje za primerané v sume 3 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri účelne vykonané úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia–splnomocnenie z 27. mája 2005, spísanie sťažnosti z 3. júna 2010, vyjadrenie doručené 17. augusta 2010). Za jeden úkon právnej pomoci vykonaný v roku 2010 patrí odmena v sume trikrát po 120,23 €, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 360,69 €. Spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (3 x 7,21 € v roku 2010) tvorí náhrada trov právnej služby advokátom celkovú sumu 382,32 € v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. K uvedenej sume v danom prípade bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 72,64 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 454,96 €.

Ústavný súd preto o uplatnených trovách konania sťažovateľom rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010